

Sygn. akt II K 2162/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 października 2013 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Anna Skibińska

Protokolant Joanna Szajkowska

po rozpoznaniu w dniach 20 marca 2013 r., 24 kwietnia 2013 r., 22 maja 2013 r., 10 lipca 2013 r., 26 sierpnia 2013 r. i 23 października 2013 r.

sprawy **A. P.**

syna M. i Z. z d. S.

urodzonego w dniu (...) w J.

oskarżonego o to, że:

w dniu 20 lipca 2012 r. w D. spowodował ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu J. Ż. w ten sposób, że uderzał w/w pięściami po twarzy i głowie, powodując obrażenia ciała w postaci urazu wielomiejscowego, krwiaków śródmózgowych, złamania prawej i lewej zatoki szczękowej, złamania błędnika sitowego i kości nosa czym działał na szkodę J. Ż., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 14.01.2009 r. sygn. akt 381/07 za czyn z art. 191 § 2 k.k., art. 189 § k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 10.07.2009 r. do 22.06.2010 r. z zaliczeniem na poczet orzeczonej kary okres tymczasowego aresztowania od dnia 22.03.2007 r. do dnia 08.08.2007 r.

to jest o czyn z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

I. oskarżonego **A. P.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego **A. P.** środek karny w postaci nawiązki na rzecz J. Ż. w kwocie 6.000 złotych;

III. na mocy art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

Sygn. akt II K 2162/12

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. Ż. zamieszkuje w D. w domu oznaczonym numerem (...). W przeszłości J. Ż. wynajmował część tego domu A. P.. W dniu 20 lipca 2012 r. pomiędzy godzinami 19.00 a 20.00 A. P. przyjechał do J. Z. do jego miejsca zamieszkania w D.. Po wyjściu z samochodu, którym przyjechał A. P. podszedł do J. Ż. i zaatakował go, uderzając go pięściami po twarzy i głowie. Uderzeniami tymi spowodował u J. Ż. obrażenia ciała w postaci urazu wielomiejscowego, krwiaków

śródmózgowych, złamania prawej i lewej zatoki szczękowej, złamania błędnika sitowego i kości nosa, co stanowiło ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu J. Ż..

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego A. P. – k. 49, 81, zeznania świadka J. Ż. – k. 4-6, 27, 92, zeznania świadka M. K. – k. 12-13, 86, dokumentacja medyczna – k. 22, opinia biegłego – k. 29, opinia uzupełniająca – k. 129.

A. P. był uprzednio karany. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 15 grudnia 2000 w sprawie o sygn. akt II K 1079/00 A. P. został skazany za: czyn z art. 278 § 1 k.k. i in. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę sześciu miesięcy pozbawienia wolności, czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę dwóch lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę dwóch lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności, orzeczono karę łączną trzech lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 01 lutego 2005 do 10 sierpnia 2005 z zaliczeniem na poczet orzeczonej kary okresów od 06 lipca 2000 do 12 czerwca 2001 oraz od 24 sierpnia 2001 do 11 marca 2003. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 14 stycznia 2009 w sprawie o sygn. akt II K 381/07 A. P. został skazany za czyn z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 191 § 2 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę dwóch lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 10 lipca 2009 do 22 czerwca 2010 z zaliczeniem na poczet orzeczonej kary okresu od dnia 22 marca 2007 do dnia 08 sierpnia 2007.

Dowód: dane o karalności – k. 36, odpis wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 14 stycznia 2009 w sprawie o sygn. akt II K 381/07 – k. 42-43, odpis wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 15 grudnia 2000 w sprawie o sygn. akt II K 1079/00 – k. 44-45.

A. P. posiada wykształcenie podstawowe, z zawodu jest murarzem. Posiada na utrzymaniu dwoje dzieci. Pracuje jako pracownik fizyczny.

Dowód: dane o osobie – k. 81.

W toku postępowania przygotowawczego oskarżony A. P. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień. Złożył wniosek o dobrowolne poddanie się karze.

W toku postępowania sądowego oskarżony A. P. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień. Odmówił odpowiedzi na pytania.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego brak podstaw do kwestionowania wyjaśnień oskarżonego, jak i przesłuchanych w sprawie świadków. Relacje tych osób pozwalały na poczynienie niebudzących wątpliwości ustaleń w zakresie stanu faktycznego. Relacje oskarżonego i świadków nie były w toku procesu kwestionowane. Sąd nie dopatrył się z urzędu okoliczności podważających wiarygodność wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadków.

Zeznania świadka V. P. nie wniosły do sprawy istotnych okoliczności, gdyż świadek jedynie szczątkowo słyszała o zdarzeniu od świadka M. K..

Treść dokumentów zawartych w aktach sprawy nie budzi w ocenie Sądu wątpliwości, gdyż zostały one sporządzone w prawidłowy sposób, przez osoby posiadające ku temu stosowne uprawnienia, a ich treść nie była w toku postępowania kwestionowana.

A. P. jest zdolny do zawinienia. Osiągnął on odpowiedni wiek i stopień rozwoju intelektualnego, a więc miał możliwość rozpoznania bezprawności popełnionego czynu. Nie był niepoczytalny, jak również nie pozostawał w usprawiedliwionym błędzie co do bezprawności czynu lub okoliczności ją wyłączającej. Działał w normalnej sytuacji motywacyjnej, nie pozostawał w stanie wyższej konieczności, nie działał w warunkach obrony koniecznej.

Sprawstwo oskarżonego nie budzi wątpliwości. W dniu 20 lipca 2012 r. w D. spowodował ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu J. Ż. w ten sposób, że uderzał J. Ż. pięściami po twarzy i głowie, powodując obrażenia ciała w postaci urazu wielomiejscowego, krwiaków śródmózgowych, złamania prawej i lewej zatoki szczękowej, złamania błędnika sitowego i kości nosa czym działał na szkodę J. Ż., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 15 grudnia 2000 w sprawie o sygn. akt II K 1079/00 za: czyn z art. 278 § 1 k.k. i in. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę sześciu miesięcy pozbawienia wolności, czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę dwóch lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę dwóch lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności, orzeczono karę łączną trzech lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 01 lutego 2005 do 10 sierpnia 2005 z zaliczeniem na poczet orzeczonej kary okresów od 06 lipca 2000 do 12 czerwca 2001 oraz od 24 sierpnia 2001 do 11 marca 2003. a następnie wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 14 stycznia 2009 w sprawie o sygn. akt II K 381/07 za czyn z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 191 § 2 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę dwóch lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 10 lipca 2009 do 22 czerwca 2010 z zaliczeniem na poczet orzeczonej kary okresu od dnia 22 marca 2007 do dnia 08 sierpnia 2007. Działał przy tym umyślnie w zamiarze bezpośrednim, albowiem chcąc zadać J. Ż. opisane obrażenia, zamiar ten realizował i zrealizował. Czynem tym wyczerpał znamiona opisane w art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

Dokonując wyboru kar Sąd kierował się dyrektywami wskazanymi w art. 53 k.k. Okoliczność łagodzącą stanowiło przyznanie się przez oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu, jak również stanowisko pokrzywdzonego, wskazującego, iż nie jest zainteresowany prowadzeniem postępowania karnego wobec oskarżonego. Okoliczność obciążającą stanowiła dla oskarżonego uprzednia karalność. Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uznał, iż karą odpowiednią wobec oskarżonego będzie kara roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności. W ocenie Sądu wymierzona oskarżonemu kara uświadomi mu naganność tego typu postępowania oraz winna zapobiec popełnianiu przestępstw w przyszłości, jak również spełni swe cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Sąd nie znalazł podstaw do postawienia oskarżonemu pozytywnej prognozy kryminologicznej, albowiem w ocenie Sądu właściwości i warunki osobiste oskarżonego nie uzasadniają przekonania, że nie powróci on do przestępstwa i będzie przestrzegał porządku prawnego. Za taką oceną przemawia w ocenie Sądu przede wszystkim uprzednia karalność oskarżonego. Przesłanka ta nie pozwala na przyjęcie, iż wobec oskarżonego cele kary zostałyby zrealizowane w warunkach wolnościowych, jako, że uprzednio orzeczona kara nie odniosły pożądanego skutku w zakresie prewencji indywidualnej.

Biorąc pod uwagę charakter czynu zarzucanego oskarżonemu i skutki, jakie niewątpliwie będą odczuwane przez pokrzywdzonego przez długi okres Sąd uznał za zasadne orzeczenie nawiązki na rzecz pokrzywdzonego za doznaną krzywdę. Działanie oskarżonego niewątpliwie spowodowało u pokrzywdzonego duże cierpienia fizyczne i psychiczne, a znaczny zakres obrażeń doznanych przez pokrzywdzonego jest niemożliwy do wyrażeniu w ściśle określonej kwocie pieniężnej. W związku z tym za zasadne Sąd uznał, iż szkoda niemajątkowa poniesiona przez pokrzywdzonego zamykała się kwotą sześciu tysięcy złotych i taką kwotę tytułem nawiązki od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego zasądził.

Mając na uwadze sytuację majątkową oskarżonego, a także mając na względzie, iż oskarżony wyrażał wolę dobrowolnego poddania się karze, a więc nie dążył do przedłużenia postępowania karnego, a tym samym nie narażał Skarbu Państwa na dodatkowe koszty związane z prowadzeniem postępowania, Sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w całości. Zwalniając oskarżonego od kosztów sądowych Sąd miał również na uwadze, iż na oskarżonym ciąży obowiązek uiszczenia nawiązki na rzecz pokrzywdzonego.